

НИЕ И ВИЕ

Някои спомену трудно изледняват. Особено ако са от детството. Аз съм от онези деца на прехода, които гледаха объркано и стреснато в нощта на 10 ноември 1989 г. Тогава с неразбиращи очи наблюдавах лицата на родителите си, които сами не знаеха кое е по-силно - вълнението, радостта или страхът от неизвестното. По-късно се оказа, че е било третото. За да бъде честна докрай, най-яркият ми спомен беше, когато по-големият ми брат (осмокласник тогава) скъса прилежно пазена страница в буквара - тази със снимката на Тодор Живков. Той се смееше, а аз неутешимо плачех, защото не разбирах какво става. А дни по-късно насила смъкнаха от гърба ми тъмносинята престилка с бялата якичка...

След това започна деленето. Или демокрацията - зависи от гледната точка.

На кварталната улица, на която играехме народна топка и ръбче, брат ми караше синьо „Балкан“-че, а съседското момче пилеше гумите на новия си „ВМХ“. Всички спирахме да го огледаме и въздъхвахме. После витрините на магазините зяпнаха безразлично с празните си рафтове, извиха се онези километрични опашки за кисело мляко, а заводът на татко затвори врати. Вече бях по-голяма, в онази, трудната възраст, когато е важно как изглеждаш, как те възприемат околните и най-вече „тарторите“ в училище. В този тежък момент за мама и татко аз имах само един чифт дънки,

ЕЛИЦА ДИМОВА

който през уикенда майка ми усърдно переше, за да е готов за понеделник. Татко търсеше работа, тя скоростно сушеше на акумулатора печка панталона и не спираше да ми повтаря, че аз мога да бъда каквато си поускам. Към четвъртък-петък обаче дънките ми се захаяваха ужасно и това не оставаше незабелязано от съучениците ми с „големи усти“, които с насмешка отбелязваха този факт. Криех се от нашите и плачех неутешимо, после се прибирах вкъщи и казвах на майка ми, че аз мога и ще бъда каквато си поускам. Някъде по това време също си обещах, че никога няма да деля хората на бедни и богати, на бели и черни, на дебели и слаби, на красиви и грозни...

Сетих се за това обещание преди дни, когато гледах поредните елиминации на таланти в „Мюзик айڈъл“. Още в началото идеята на Иван и Андрей да потърсят нови гласове в съседна Македония ми се стори добра и съвсем адекватна на времето, в което живеем. Днес, когато си говорим как границите паднаха, напук на глупавото делене и на споровете „Кое е първо - яйцето или кокошката?“ два-

мата обединиха децата на две съседни държави, колкото различни, толкова и еднакви. Още на първия голям концерт момчетата и момчетата от Македония ме развълнуваха до лудост - във Facebook мигновено се присъединих към почитателите на Боян Стойков, въпреки че много харесах от пръв поглед (и чуване) Маги Джанаварова. Казах си - това са победителите тази година, без дори да се замисля кой е македонец и кой българин. Наг този въпрос обаче явно дълго са умували едни от последните защитници на айڈълите - Марта Вачкова, Наско Янкулов и съименникът му Наско от Б.Т.Р. След традиционното им проплакване в ефир как у нас да правим музика е много трудно, как няма нито звезди, нито шоубизнес две изречения ме изкараха извън контрол. „Ти си страхотно момче, но това е българският „Мюзик айڈъл“. Ти не можеш да бъдеш звезда у нас, отиди в Македония и участвай в македонския „Мюзик айڈъл“. Тук трябва да гласуваме за българите...“, викаха един през друг Марта Вачкова и музикалният продуцент Наско Янкулов, а вокалистът на Б.Т.Р. допълваше изреченията им. След това от яд нищо не си спомням. Само лицето на Александър Тарабунов, който не можеше да повярва на това, което чува, и опитите на Иван и Андрей да обяснят, че българите и македонците ще станат звезди и у нас, и в Македония... Нали в това е смисълът?

21-годишният Сашо никога вече няма да забрави тези думи. А аз се чудя в качеството си на каква Марта Вачкова коментира не музикалните данни, а националността на кандидат-айڈълите в шоу, което се опитва да скъси дистанцията между младите? Какво печели с подобни изблици популярната водеща? Какво печели Наско Янкулов?

Мисля си, че и те самите не знаете. Просто така са свикнали и карат по инерция. Дано обаче младите на сцената и останалите пред екрана, които още не са натрупали своите преубеждения към „другия“, да заобиколят словесните прегради, преди да е станало късно. Преди инерцията. **ii**